

**Daisy
Jones
& The
Six**

Van Taylor Jenkins Reid verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

Supernova
In een ander leven

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

**Daisy
Jones
& The
Six**

Taylor Jenkins Reid

Vertaald door Lette Vos

Ambo|Anthos
Amsterdam

Deze roman is fictie. Alle namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ontsproten aan de verbeelding van de auteur of fictief gebruikt. Elke overeenkomst met ware gebeurtenissen of bestaande personen berust op toeval.

ISBN 978 90 263 4924 9

© 2019 Rabbit Reid, Inc.

© 2019 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos *uitgevers*,

Amsterdam en Lette Vos

Oorspronkelijke titel *Daisy Jones & The Six*

Oorspronkelijke uitgever Ballantine Books

Omslagontwerp bij Barbara, gebaseerd op

een ontwerp van Lauren Wakefield

Omslagillustratie © Stocksy

Foto auteur © Scott Witter

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

*Voor Bernard en Sally Hanes,
het meest oprechte liefdesverhaal dat je je kunt voorstellen*

NOOT VAN DE AUTEUR

In dit boek reconstrueer ik de opkomst van Daisy Jones & The Six, de vermaarde rockband uit de jaren zeventig, evenals de plotselinge, roemruchte breuk van de band op 12 juli 1979 in Chicago, midden in hun tournee.

De afgelopen acht jaar heb ik interviews afgenomen met bandleden van vroeger en nu, met hun familie en vrienden én met grote namen uit de rockindustrie die in die tijd met hen te maken hadden. Uit die gesprekken, in combinatie met relevante briefwisselingen en songteksten (alle songteksten van hun album *Aurora* staan achter in het boek), heb ik het volgende mondelinge verslag samengesteld.

Hoewel ik heb geprobeerd om een uitputtend beeld te schetsen, gebiedt de eerlijkheid mij te vertellen dat dit onmogelijk bleek. Een aantal mensen dat ik had willen interviewen was moeilijk vindbaar, de een was openhartiger dan de ander en helaas is niet iedereen meer in leven.

In dit boek vertellen de bandleden voor het eerst stuk voor stuk hun verhaal, waarbij de kanttekening moet worden gemaakt dat de beschrijving van bepaalde kleine én grotere gebeurtenissen soms van persoon tot persoon kan verschillen.

De waarheid ligt vaak ergens in het niemandsland ertussenin.

**Daisy
Jones,
de groupie**

1965-1972

Daisy Jones werd in 1951 geboren en groeide op in de heuvels van Hollywood, in Los Angeles. Eind jaren zestig begon de piepjonge Daisy, dochter van de beroemde Britse kunstschilder Frank Jones en het Franse model Jeanne LeFevre, al naam te maken op de Sunset Strip.

Elaine Chang (biografe, auteur van *Daisy Jones: Wild Flower*): Wat er zo fascinerend aan Daisy Jones was nog vóór ze ‘Daisy Jones’ werd?

Je hebt een welgesteld blank meisje dat opgroeit in L.A. Ze is beeldschoon – als kind al. Ze heeft prachtige grote blauwe ogen – diep kobaltblauw. Een van mijn favoriete Daisy-weetjes is dat er in de jaren tachtig gekleurde lenzen op de markt werden gebracht onder de naam ‘Daisy Blue’. Daisy heeft een dikke bos koperkleurig haar dat... ontzettend veel ruimte inneemt. En dan heeft ze ook nog jukbeenderen die zo uitsteken dat het lijkt alsof ze permanent opgezwollen zijn. En ze heeft een dijk van een stem waar ze niks voor hoeft te doen, nooit zangles gehad. Vanaf haar geboorte bulkt ze van het geld, en wat haar hartje begeert – kunstenaars, drugs, clubs – staat allemaal tot haar beschikking.

Maar niemand zorgt voor haar. Ze heeft geen broers of zussen, geen familieleden in de buurt. Ouders die zo in hun eigen wereld-

je leven dat haar bestaan hun redelijk koud laat. Al zijn ze nooit te beroerd om haar voor hun kunstenaarsvriendjes te laten poseren. Daarom bestaan er zoveel schilderijen en foto's van Daisy als kind – alle kunstenaars die bij hen thuis kwamen zagen hoe bloedmooi ze was en wilden haar vastleggen. Het is tekenend dat Frank Jones zelf nooit een portret van Daisy heeft gemaakt. Haar vader heeft het te druk met zijn mannelijke naakten om aandacht aan zijn dochter te schenken. Over het algemeen heeft Daisy dus een nogal eenzame jeugd.

Maar toch is ze sociaal en sympathiek – Daisy vroeg vaak of ze naar de kapper mocht, gewoon omdat ze dat zo'n aardige mevrouw vond, ze vroeg aan de burens of ze hun hond mocht uitlaten en er werd in het gezin zelfs grappend verteld dat Daisy een keer een taart probeerde te bakken voor de postbode. Ze is dus een meisje dat wanhopig contact met anderen wil maken. Maar in haar omgeving is niemand echt geïnteresseerd in haar, zeker haar ouders niet. En ze raakt er ernstig door beschadigd. Maar mede daardoor is ze ook uitgegroeid tot een idool.

We zijn dol op beschadigde, mooie mensen. En veel duidelijker beschadigd of mooier, van een klassiekere schoonheid, dan Daisy Jones, dat kan bijna niet.

Dus het is niet zo verwonderlijk dat Daisy op de Sunset Strip terecht komt. Een plek vol glamour en verdorvenheid.

Daisy Jones (leadzangeres van Daisy Jones & The Six): De Strip was op loopafstand van mijn huis. Ik was een jaar of veertien en had er genoeg van om thuis te zitten, ik zocht gewoon wat afleiding. Ik was nog te jong om bij de cafés en clubs naar binnen te mogen, maar ik ging toch.

Ik weet nog dat ik op behoorlijk jonge leeftijd een sigaret bietsje van een roadie van The Byrds. Ik kwam er algauw achter dat je ouder geschat werd als je geen beha droeg. En soms knoopte ik net als alle coole meisjes een bandana om mijn hoofd. Ik wilde bij de

groupies horen die op de stoep stonden te wachten met hun jointjes en heupflacons en zo.

Dus bietste ik een sigaret van die roadie bij de achterdeur van de Whisky a Go Go – mijn eerste sigaret ooit, maar ik deed heel erg mijn best om dat niet te laten merken. Ik probeerde mijn hoest in te houden en zo – en ik flirtte zo goed en zo kwaad als ik kon met hem. Ik schaam me dood als ik er nu aan denk, zo onbeholpen als ik waarschijnlijk deed.

Maar uiteindelijk kwam er een gast naar die roadie toe die zei: ‘We moeten binnen de speakers gaan opbouwen.’ Dus hij draaide zich naar mij toe en vroeg: ‘Ga je mee?’ En zo glipte ik voor het eerst de Whisky in.

Ik kwam die nacht pas om een uur of drie, vier thuis. Ik had nog nooit zoiets gedaan. Maar plotseling voelde het alsof ik bestond. Ik hoorde ergens bij. Ik ging die nacht in één keer van nul naar honderd. Daarna dronk en rookte ik alles wat me werd aangeboden.

Toen ik thuiskwam ging ik door de voordeur naar binnen, dronken en stoned, en stortte neer in bed. Ik weet vrij zeker dat mijn ouders niet eens hadden gemerkt dat ik weg was.

De volgende dag stond ik op en ging ik ’s avonds weer uit, precies hetzelfde verhaal.

Uiteindelijk begonnen de uitsmijters op de Strip me te herkennen en lieten ze me overal binnen. Bij de Whisky, de London Fog, het Riot House. Het kon ze niet schelen dat ik veel te jong was.

Greg McGuinness (voormalig portier van het Continental Hyatt House): Joh, ik heb geen idee hoelang Daisy al bij het Hyatt House rondhing voor ik haar opmerkte. Maar ik weet nog precies wanneer ik haar voor het eerst zag. Ik zat aan de telefoon, en plotseling kwam er een belachelijk lang, graatmager meisje met een pony binnen. En met de grootste, rondste blauwe ogen die je ooit gezien hebt, joh. Ze had ook zo’n glimlach. Van oor tot oor. Ze hing aan de arm van een of andere vent. Ik zou niet meer weten wie.

In die tijd had je hordes meisjes op de Strip, weet je wel, ze waren piepjong maar probeerden ouder te lijken. Daisy niet – die was gewoon wie ze was. Voor zover ik kon zien probeerde zij zich niet anders voor te doen.

Daarna viel me op dat ze vaak in het hotel kwam. Ze had altijd een lach op haar gezicht. Er was niks gemaakt aan haar, althans, niet in die tijd. Het was alsof je toekeek hoe Bambi leerde lopen. Ze was ontzettend naïef en kwetsbaar, maar ze had ook gewoon iets, dat kon je zien.

Eerlijk gezegd was ik wel bezorgd om haar. In dat wereldje liepen zoveel mannen rond die... op jonge meisjes vielen. Rocksterren van in de dertig die met tieners naar bed gingen. Ik praat het niet goed, maar zo was het gewoon. Hoe oud was Lori Mattix toen ze wat met Jimmy Page had? Veertien? En Iggy Pop met Sable Starr? Hij zong er nog over ook, joh. Hij pronkte ermee.

In Daisy's geval – ik bedoel, zangers, gitaristen, roadies – ze zagen haar allemaal wel zitten. Maar ik wilde haar het liefst beschermen. Ik hield af en toe een oogje in het zeil. Ik mocht haar echt graag. Ze was gewoon cooler dan alles en iedereen om haar heen.

Daisy: Ik ontdekte seks en liefde door shade en schande. Ik kwam erachter dat mannen pakken wat ze willen en vervolgens denken dat ze je niks verschuldigd zijn, dat sommige mensen maar op één ding uit zijn.

Er waren misschien best meisjes – de Plaster Casters, een deel van de GRO's – die niet werden uitgebuit, geen idee. Maar voor mij was het in eerste instantie een harde wereld.

Ik werd ontmaagd door iemand die... Het doet er niet toe wie het was. Een oudere man, drummer. We zaten in de artiestenfoyer van het Riot House en hij nodigde me uit om boven wat lijntjes te snuiven. Hij zei dat ik het meisje van zijn dromen was.

Ik voelde me vooral tot hem aangetrokken omdat hij mij aantrekkelijk vond. Ik wou heel graag bijzonder gevonden worden. Ik

wilde zo wanhopig graag aandacht.

Voor ik het wist lag ik bij hem in bed. Toen hij vroeg of ik wist wat ik deed zei ik ja, ook al was het antwoord eigenlijk nee. Maar iedereen had het altijd over de vrije liefde en dat seks zo iets moois was. Als je cool was, als je hip was, dan hield je van seks.

Ik heb de hele tijd strak naar het plafond liggen kijken tot hij klaar was. Ik wist dat ik eigenlijk moest bewegen, maar ik bleef gewoon roerloos liggen, te bang om iets te doen. Het enige wat je kon horen was hoe onze kleren over de sprei schoven.

Ik had geen idee waar ik mee bezig was of waarom ik dingen deed die ik eigenlijk helemaal niet wilde. Maar ik heb inmiddels heel veel therapie gehad. En dan bedoel ik ook echt heel veel. En nu snap ik het. Ik heb nu een helder beeld van mezelf. Ik wilde bij die mannen zijn – die sterren – omdat ik niet wist hoe ik anders belangrijk kon zijn. En het leek me logisch dat ik het ze naar de zin moest maken als ik wilde blijven.

Toen hij klaar was, stond hij op. Ik trok mijn jurkje omlaag. En hij zei: ‘Als je naar beneden wilt, naar je vriendinnen, vind ik het prima.’ Ik had niet echt vriendinnen. Maar ik snapte dat hij bedoelde dat ik weg moest. Dus ging ik weg.

Hij heeft nooit meer een woord tegen me gezegd.

Simone Jackson (populaire discozangeres): Ik weet nog dat ik Daisy op een avond in de Whisky op de dansvloer zag. Iederéén zag haar. Je blik werd naar haar toe gezogen. Als de rest van de wereld zilver was, was Daisy goud.

Daisy: Simone werd mijn beste vriendin.

Simone: Ik nam Daisy overal mee naartoe. Ik had nooit een zusje gehad.

Ik weet nog goed... Het was tijdens de hippierellen op de Strip, toen gingen we met z'n allen naar de Pandora om te protesteren te-

gen het uitgaansverbod en de politie. Daisy en ik deden mee aan de demonstratie, kwamen een stel acteurs tegen en gingen naar Barney's Beanery om verder te feesten. Daarna belandden we nog bij iemand thuis. Daisy ging out op het terras van die gast. Pas de volgende middag vertrokken we weer. Ze was hooguit vijftien. Ik zal een jaar of negentien zijn geweest. Ik bleef me maar afvragen: ben ik dan echt de enige die om dit meisje geeft?

We waren in die tijd trouwens allemaal aan de speed, zelfs Daisy op die jonge leeftijd. Maar als je slank wilde blijven en de hele nacht door wilde halen, moest je wel van alles slikken. Voornamelijk benies en black beauties.

Daisy: Dieetpillen waren een logische keuze. Het voelde niet eens als een keuze. In eerste instantie voelde het niet eens alsof je er high van werd. En cocaïne. Als het er was, nam je een lijntje. Het werd niet eens als een verslaving beschouwd. Het waren andere tijden.

Simone: Mijn producer kocht een huis voor me in Laurel Canyon. Hij wilde met me naar bed. Ik weigerde, maar hij kocht het toch. Daisy trok bij me in.

Uiteindelijk sliepen we een halfjaar in hetzelfde bed. Dus ik kan je uit de eerste hand vertellen dat dat kind nooit sliep. Als ik om vier uur probeerde te slapen, wilde Daisy nog het licht aan om te lezen.

Daisy: Ik had lang nogal last van slapeloosheid, als kind al. Dan was ik om elf uur nog klaarwakker en schreeuwden mijn ouders dat ik braaf moest gaan slapen. Midden in de nacht ging ik altijd op zoek naar dingen die ik stilletjes kon doen. Mijn moeder had allerlei romantische boeken, dus ging ik die maar lezen. Dan was het twee uur 's nachts en gaven mijn ouders beneden een feestje terwijl ik boven met het licht aan *Dokter Zjivago* of *Peyton Place* lag te lezen.

En dat werd een gewoonte. Ik las alles wat er voorhanden was. Ik was niet kieskeurig. Thrillers, detectives, sciencefiction.

Op een dag, rond de tijd dat ik bij Simone ging wonen, vond ik een doos met historische biografieën op de stoep in Beachwood Canyon. Die had ik in no time verslonden.

Simone: Ik kan je wel vertellen, door haar ben ik een slaapmasker gaan dragen. [lacht] En ik ben het blijven doen omdat het er chic uitzag.

Daisy: Ik woonde twee weken bij Simone toen ik thuis wat meer kleren ging ophalen.

Mijn vader vroeg: ‘Heb jij vanochtend het koffiezetapparaat stukgemaakt?’

Ik zei: ‘Pap, ik woon hier niet eens.’

Simone: Ik zei dat ze bij me mocht wonen op voorwaarde dat ze naar school ging.

Daisy: De middelbare school was best een uitdaging voor me. Ik wist dat je moest doen wat ze zeiden om hoge cijfers te halen. Maar ik wist ook dat een groot deel van wat ze zeiden gelul was. Ik herinner me nog goed dat ik een keer een essay moest schrijven over hoe Columbus Amerika had ontdekt, dus schreef ik dat dat niet zo was. Want Columbus heeft Amerika helemaal niet ontdekt. Maar toen kreeg ik een drie.

Ik zei tegen de lerares: ‘Maar ik heb gelijk.’

En toen zei zij: ‘Maar je hebt niet gedaan wat er in de opdracht stond.’

Simone: Ze was ontzettend slim, en haar leraren leken dat niet echt te zien.

Daisy: Iedereen zegt altijd dat ik de middelbare school niet heb afgemaakt, maar dat is niet waar. Toen ik het podium op ging om mijn diploma in ontvangst te nemen, zat Simone in de zaal te juichen. Ze was super trots. En ik was ook wel een beetje trots op mezelf. Die avond haalde ik mijn diploma uit de koker, vouwde het dubbel en gebruikte het als boekenlegger in mijn exemplaar van *Valley of the Dolls*.

Simone: Toen mijn eerste plaat flopte, liet mijn platenmaatschappij me vallen. Mijn producer gooide ons uit het huis. Ik ging als serveerster aan de slag en trok in bij mijn nicht in Leimert Park. Daisy moest weer bij haar ouders gaan wonen.

Daisy: Ik heb gewoon mijn spullen gepakt en ben van Simones huis rechtstreeks naar mijn ouders teruggereeden. Toen ik binnenkwam, zat mijn moeder al rokend te bellen.

Ik zei: 'Hoi, ik ben er weer.'

Ze antwoordde 'We hebben een nieuwe bank', en ging toen doodleuk verder met haar telefoongesprek.

Simone: Daisy lijkt heel erg op haar moeder. Jeanne was bloedmooi. Ik heb haar in die tijd een paar keer gezien. Grote ogen, volle lippen. Ze had iets sensueels. Iedereen zei altijd tegen Daisy dat ze zo op haar moeder leek. Ze leken inderdaad op elkaar, maar ik was wel zo verstandig om dat niet tegen Daisy te zeggen.

Ik geloof dat ik één keer tegen haar zei: 'Wat is je moeder mooi.'

Toen zei Daisy: 'Ja, maar daarmee is ook alles gezegd.'

Daisy: Toen we uit Simones huis werden gegooid, besefte ik voor het eerst dat ik niet eindeloos op andermans zak kon blijven teren. Ik zal een jaar of zeventien zijn geweest. En ik vroeg me voor het eerst af of ik iets bij kon dragen.

Simone: Soms stond Daisy bij mij thuis onder de douche of was ze de afwas aan het doen en hoorde ik haar iets van Janis Joplin of Johnny Cash zingen. Het liefst zong ze het nummer ‘Mercedes Benz’. Ze klonk beter dan wie dan ook. Liep ik me uit te sloven om een tweede platencontract te regelen – ik nam heel veel zanglessen, ik deed echt mijn best – en Daisy, die kwam het gewoon aanwaaien. Eigenlijk wilde ik haar haten. Maar dat is bij Daisy nog niet zo makkelijk.

Daisy: Een van mijn mooiste herinneringen is... dat Simone en ik over La Cienega Boulevard reden, waarschijnlijk in de BMW die ik toen had. Tegenwoordig zit daar dat enorme winkelcentrum, maar toen zat de Record Plant er nog. Ik weet niet waar we naartoe gingen, waarschijnlijk naar Jan’s Restaurant voor een broodje. Maar *Tapestry* stond op, en toen begon ‘You’ve Got a Friend’. Simone en ik zongen keihard met Carole King mee. Maar eigenlijk luisterde ik vooral naar de tekst. Ik voelde het echt. Door dat nummer was ik altijd extra dankbaar voor haar, voor Simone.

Als je weet dat er iemand op aarde is die alles voor je overheeft en voor wie jij ook alles overhebt, dan geeft dat een bepaalde rust. Bij haar had ik dat voor het eerst. Terwijl we in de auto naar dat nummer zaten te luisteren schoot ik een beetje vol. Ik keek opzij naar Simone en deed mijn mond open om iets te zeggen, maar zij knikte alleen maar en zei: ‘Ik ook van jou.’

Simone: Het was mijn missie om te zorgen dat Daisy iets met haar stem zou gaan doen. Maar zij was niet van plan om dingen te doen waar ze geen zin in had.

Ze was ondertussen echt veel steviger in haar schoenen gaan staan. Toen ik haar ontmoette was ze nog een beetje naïef, maar [lacht] laten we zeggen dat ze taaier was geworden.

Daisy: Ik had een paar vriendjes in die tijd, onder wie Wyatt Stone van The Breeze. En ik voelde niet voor hem wat hij voor mij voelde.

Op een avond zaten we op het dak van zijn appartementencomplex in Santa Monica een jointje te roken, en toen zei Wyatt: 'Ik hou zielsveel van je, en ik snap niet waarom jij niet van mij houdt.'

Ik zei: 'Ik hou zoveel van je als ik bereid ben om van een ander te houden.' En dat was waar. Ik was in dat stadium niet bereid om me kwetsbaar op te stellen tegenover een ander. Ik had me op te jonge leeftijd al te kwetsbaar gevoeld. Daar had ik geen zin meer in.

Dus toen Wyatt die avond sliep deed ik geen oog dicht. Ik zag een songtekst liggen waaraan hij had zitten werken, en die ging duidelijk over mij. Er stond iets in over een roodharig meisje en de grote oorringen die ik altijd droeg.

En in het refrein had hij geschreven dat ik een groot hart had waar geen liefde in zat. Ik las de tekst wel tien keer achter elkaar en dacht: dit klopt niet. Hij had geen idee hoe ik in elkaar zat. Dus ik dacht er even over na en schreef wat dingetjes op.

Toen hij wakker werd, zei ik: 'In het refrein kun je beter iets zingen als "Big eyes, big soul/ big heart, no control/ but all she got to give is tiny love".'

Wyatt griste ergens pen en papier vandaan en zei: 'Zeg dat nog eens?'

Ik zei: 'Het was maar een voorbeeld. Schrijf verdorie je eigen nummer.'

Simone: 'Tiny Love' was de grootste hit van The Breeze. En Wyatt deed alsof hij het helemaal in z'n eentje geschreven had.

Wyatt Stone (leadzanger van The Breeze): Waarom vraag je daarnaar? Je moet geen ouwe koeien uit de sloot halen. Dat weet toch niemand meer?